

MANOEL ANTONIO

POESÍA

PUBLICACIÓNS DA REAL ACADEMIA GALEGA

A CRUÑA

1979

DEMIA
GA
UÑA

7

teca

REAL ACADEMIA
GALEGA
A CORUÑA

~~30656~~
30387

Biblioteca

CUBERTA:

Manoel Antonio (Debuxo de
Carlos Maside.)

MANOEL ANTONIO

POESIA

(ESCOLMA E LIMIAR

DE

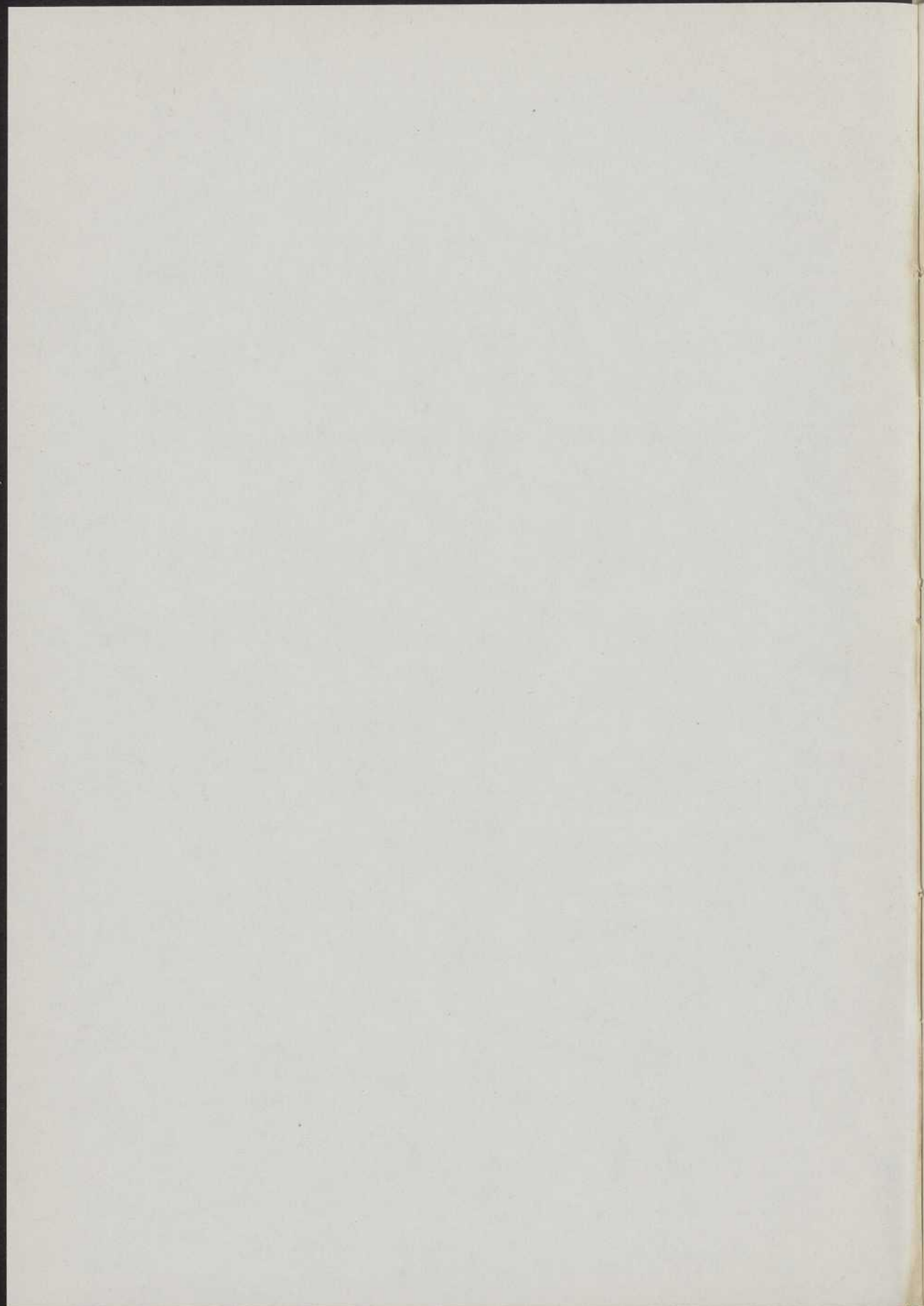
EDUARDO MOREIRAS)

EDITADO POR A. CRUSA

A. CRUSA

1949

MANOEL ANTONIO

POESÍA
(ESCOLMA E LIMIAR
DE
EDUARDO MOREIRAS)

Biblioteca

PUBLICACIÓNS DA REAL ACADEMIA GALEGA

A CRUÑA

1979

MANOEL ANTONIO

POESÍA

(ESCOLMA E LIMIAR

DE

EDUARDO MOREIRAS)

PUBLICATIONS DA REAL ACADEMIA GALEGA

ISBN: 84-85319-17-6

DEPÓSITO LEGAL: C - 288 - 1979

Imp. MORET, S. L. - M. de Amboage, 16 - La Coruña. 1979

MANOEL ANTONIO PÉREZ SANCHEZ

(* 1900 - † 1930)

Manoel Antonio Pérez Sánchez, un gran filósofo

(Resumen de su obra filosófica y política)

Manoel Antonio Pérez Sánchez, un gran filósofo

Manoel Antonio, neno, nun grupo familiar

(Ilustración que figura no primeiro tomo da OBRA COMPLETA DE MANOEL ANTONIO, prologada, ordenada e anotada por Domingo Garcia-Sabell.)

Questa opera è
pubblicata dalla
editrice

Milano, 1912

Il libro di questo autore è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912. Il libro è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912. Il libro è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912.

LIMIAR

Il libro di questo autore è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912. Il libro è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912. Il libro è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912.

Il libro di questo autore è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912. Il libro è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912. Il libro è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912.

Il libro di questo autore è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912. Il libro è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912. Il libro è stato tradotto in italiano e pubblicato dalla editrice nel 1912.

L I M I T A

O meu nome
acenderá unha estrela nova
en cada constelación.

MANOEL ANTONIO

Manoel Antonio Pérez Sánchez nacéu en Rianxo o día doce de xulio de 1900. Rianxo era, entón, unha pequena vila mariñeira deitada no colo da ría de Arousa, xusto onde a mar calettra fondamente a terra pra morrer. As augas, azuis ou grisentas, refrexan unha paisaxe lumiosa chea de misterio, recollida en sí mesma e coma arelante, frente á inmensa soedade lonxana da mar libre.

Moi neno, Manoel Antonio vive en Iria-Flavia —outro lugar sagro— no Padrón rosalián. Iria foi o paradiso perdido da súa nenez ceibe. Estuda a primeira enseñanza na escola de Baldráns, onde a súa nai era maestra nacional. Por algunha foto que se conserva desta época, case poderíamos asegurar que era un rapaz de tipo reflexivo e crítico, de ollada dereita, labios longos e finos non exentos de humor. Sabemos que no seu carácter predominaban longos silencios pechos e súpetas carraxes i é moi probabel que na infancia fose tamén así.

Xa mozo de quince anos vive en Santiago, onde cursou estudos de Bachillerato. Pero, máis que a formación académica, o que interesa suliñar nesta etapa santiaguesa é que ela siñificou pra il o primeiro despertar na fe galeguista concretada na paixón polo idioma popular, celme e substancia permanente da galeguidade. Alí decidiu, dunha vez pra sempre, falar i escribir na lingoa galega e, deica a morte, gardará intaita ista fermosa lealdade á terra.

Aos dazanove anos ingresa na Escuela Oficial de Náutica de Vigo e vive no paseo de Alfonso XII, sobor da transparencia lumiosa da ría. Era un mozo lanzal, moi moreno, esguío, destemido. O seu espírito estaba cheo de arelas e anceios de aventura. A formación mariñeira rianxeira dos primeiros anos e a súa propia inquedanza levárono, sin dúbida, a elexir ista profesión arriscada tan humán. Cumpre, nistes anos de estudante de Náutica, a liña compretada da curva da súa personalidade, que ten dúas definidas expresións, dous puntos de inflexión, poderíamos decir, ben craros: Por unha banda, o fortalecemento do seu espírito ceibe, de radical rebeldía, que o sitúa nas vangardas do movemento cultural europeo. Por outra banda, a penetración máis profunda, máis conscente, no eido cultural galego e na súa la-

texante realidade política. Distes tres anos importantes da súa vida temos os seguintes índices: O manifesto «Máis alá», que é un refugamento rebelde das formas tradicionais da literatura e o arte galego entón vixentes. Paralelamente, o añudamento de amizades cos mestres anovadores da xeneración NOS: Vicente Risco foi o seu mestre, compañeiro ideal de viaxe polos camiños máis segredos da literatura e do comportamento ético na vida. Pra Manoel Antonio, a fe galeguista madurecía na confrontación cos millores espíritos do seu tempo.

Politicamente Manoel Antonio é «nacionalista galego», coma hoxe diríamos, non soio pola súa dedicación ideal enxebre, sinon pola actividade práctica, por exemplo, ao fronte da «Mocidade Galeguista» de Santiago; en Rianxo, responsabel da «Irmandade Nazonalista Galega»; asistindo, no ano 1922, á IV «Asamblea Nazonalista Galega», etc. Dista época de actividade política data o simpático e romántico xuramento de lealdade á Terra.

Dende o ano 1926, no que escomenza as navegacións coma Agregado, deica o 1929, no que desembarca doente —co tempo de mar comprido dabondo pra sere Piloto—, o Manoel Antonio navega longas singladuras atlánticas esculcando as estrelas, perdido aparentemente prá cultura galega nas grandes soedades mareiras. Mas, non é así, pois distes anos duros, de loita coa mar afervoadada de vento e choiva, no seu posto responsabel de Piloto debruzado sobor das cartas mariñas ou posto responsabel de Piloto debruzado sobor das cartas mariñas ou tomando as outuras astrais co sextante, Manoel Antonio escribe o xornal poético mariñeiro «De catro a catro», que coroa fermosamente a súa inquedanza maior e a súa vida. Morre en Asados (Rianxo) o día vinte e oito de xaneiro de 1930, ás tres da tarde. Os versos patéticos do poema ADEUS, derradeiro do libro DE CATRO A CATRO, son a premonición da súa morte en terra, lonxe da mar que tanto amou:

«...alguén que chora dentro de mín
por aquel outro en
que se vai n-o veleiro
pra sempre
coma un morto»

* * *

Achamos na poesía de Manoel Antonio, na primeira ollada, unha unidade temática esencial. O conxunto da súa obra é homoxéneo, perfectamente coherente. Inscrita nos movementos vangardistas euro-

peos —o ultraismo e, na súa forma máis caletrante, o creacionismo— a poesía de Manoel Antonio ten a orixinalidade de inxertar ises movementos vangardistas europeos na ponla da poesía galega naquíl tempo aínda non evolucionada e necesitada de fonda transformación. A vixencia da poesía manoel-antoniana débese, pois, a dous feitos: un, histórico, ouxetivo, ao abrir novos camiños e preparar e sementar un novo facer poético; outro, intemporal, intrínseco, que ven dado pola validez e autenticidade da obra poética mesma.

A liña de forza esencial que da isa unidade temática á poesía de Manoel Antonio, é, sin dúbida, a presenza permanente da mar. A mar non soñada sinon vivida con ollos de mariñeiro galego, expresada no poema con limpidez matemática e co menor número de verbas posibles. A intelixencia fai o seu traballo sin que interveña craramente o sentimento. Xurde asín, nos poemas, unha mar que é, case diríamos, coma é a mar: Fría, lumiosa, fermosamente núa baixo a luz das estrelas, neutra na noite, coma si agardase, ¿o qué?

Hai, nos poemas do rianxeiro, sempre unha derradeira inquedanza, unha pregunta sin resposta. Il é, dende logo, unha intelixencia ben construída, capaz de representar o mundo vivido con poucos sinos axeitados, lúcidos. Pero algo inquedo bule nisa xeometría de liñas e astros, relingas e lonxanías —¿os afogados?, ¿o amor que non agromou?, ¿o misterio da morte na soedade da vida?—. A crara transparencia do poema deixa esmorecer unha pesadume, un xesto tristeiro axiña esborrado, coma si non fose ren.

«As nosas soedades
veñen de tan lonxe
como as horas d'o reloxe»

E ista cárrega emotiva da conscente soedade no fuxir do tempo, inesperada nun poeta de vivencias esencialmente abstractas, é o que dá súpeta tensión ao poema coma un lóstrego na noite, breve inquedanza.

Na poesía, despersonalizada, de Manoel Antonio hai, pois, un anaco de pouso de vida —da súa breve vida—, espallado eiquí e acolá na construción do poema. Iste acercamento da sensibilidade no intre da creación poética, que pra algúns poetas é unha frecha vibradoira estimulante, pra Manoel Antonio non é, certamente, unha solución. Il quere o poema ceibe de sentimentos i emocións, expresado en liñas e planos, si é posibel matemáticamente exactos, refrexados no ceo da noite pura. A paisaxe da terra interior, coa liña da montaña escura, a enxurrada caíndo na valgada e as aldeas dispersas na noite,

está tratada coa mesma técnica xeométrica, esquemática, da paisaxe paralela da mar.

Iste refugamento sistemático da sentimentalidade leva a unha concepción irónica da vida, que é un xeito de afastamento da realidade humán, de poñer distancia antre nós e o ouxeto de inqueda ou noxo. Manoel Antonio é irónico intelixente, non irónico feridor. Na medida que il quere afastarse, evadirse, emprega a ironía non pra ferir sinon pra sorrir i emboutar a punta de lanza da realidade punxente. Diste xeito é tratado o amor —esencial praos poetas—, as poucas vegadas que aparece o amor en forma sumaria, elemental, nos poemas, coma ise tan coñecido no que destrúe totalmente o sentimento amatorio:

«Noiva miña
vestida de lua
que romantizas
¡tan cursi!
polo xardín»

O mundo exterior, tal coma aparece na poesía manoel-antoniana, non é a descripción meramente formal do ouxeto, ceibe da transformación creadora. Manoel Antonio actúa preferentemente no mundo dos ouxetos, mundo que está en verdade fora de nós, zunguido con sutís relacións a nós que il corta pra crear un conxunto de ouxetos que xurden no poema exentos do Eu persoal. Ista operación de afastamento da realidade ouxetiva, faina con delicadeza e orixinalidade, dando a impresión dun xogo. Ora, a ouxetividade artisticamente tratada —non soio evocada— é necesariamente unha «ouxetividade» desrealizada e, pra chegar a ista desrealización, o Manoel Antonio se val de certos recursos, por exemplo: Liberar o entorno da realidade polo vello recurso da personificación, ao conferir ao mundo inanimado cualidades humáns. Tamén polo uso da epítesis, xa que a atribución de cualidades semánticamente non congruentes cos sustantivos constituíe o xeito máis accesibel de desrealizar: «chubascos mecanógrafos», «mar náufrago», «veleiros defraudados», «colares circunmeridiáns». Tamén pola acumulación de imaxes nun sistema, por exemplo nise poema onde as liñas astronómicas identifícanse cos aramios do circo, nunha triple coincidencia de técnica, xogo e inxenio:

«As gavotas non teñen quitasol
pero fan raudos equilibrios
polo aramio transparente
de total-as ortodrómicas do ceo» (1)

(A úneca saída que lle quedaba á poesía ULTRA, non soio na temática sinon na actitude persoal do poeta, era a visión anovada do mundo, xa que se refugaban sistemáticamente as vivencias sentimentais, anecdóticas e íntimas. Mas, a visión exterior estaba ben lonxe da posición clásica: O mundo externo perdera prá estética vangardista todas as connotacións tradicionais. Velahí a causa de que a realidade sexa agora esnaquizada e recomposta asegun supostos procedentes do cubismo, desrealizada a deshumanizada até atinguir a abstracción).

Está craro que, no caso de Manoel Antonio, a cousa non é tan sinxela. Il fai unha poesía complexa e ricaz que sobrepasa as connotacións temporais e fura na nosa sensibilidade máis aló das crasificacións formais. Está na outra banda da temporalidade e das aparencias. Nefeuto, a súa poesía chega até nós intaita, vixente no devallar do tempo. ¿Por qué?

En primeiro lugar, il é creador dun mundo poético orixinal, de características moi particulares e representativas, perfectamente visibels, un mundo poético persoal onde predomina a intelixencia crítica, a ouservación direita, experimental, o achegamento ás cousas pra dar imaxes delas sintetizadas e cunha nova forma, en contraste cos vieiros tradicionais da expresión.

Despóis, hai tamén o transfondo existencial que latexa en todo poema auténtico, a cárrega vital que o fai tremecer a brillar. Na simboloxía mística manoel-antoniana, onde xace o pulo vital da obra, está a Galicia representada, a Galicia inmorrente do misterio na noite, dos cruceiros perdidos nos camiños da montaña, os cás ouveando de lonxe no escuro coma un mal agoiro, sin unha luz pequena de conforto i espranza. Visión tráxeca que il soupo tratar con extrema delicadeza, sin concesións sentimentais nin compracencias, deliñada con pequenos trazos que hai que catar e analizar na lectura total da obra.

EDUARDO MOREIRAS

(1) As citas diste limiar foron recollidas no libro: Manoel Antonio, I, «POESIAS», Ed. Galaxia, Vigo, 1972.

1. CON ANTERIOR

ESCOLMA

NTERIOR

RECOLUMA

I CON ANCOS D'O MEU INTERIOR

CON ANACOS D'O MEU INTERIOR

CON anacos d'o meu interior
 lago xogos de mans
 seller d'o sol tencal
 d'os agios y-o s'ituan que s'itoxa
 Con anacos de tin
 Xogador
 Un mall son de lonxe
 Ho claro
 A trinta d'os eizos abala nos pinas
 Na corcheira d'a fonte van pasos
 Un pasaro que pasa cortando a leantia
 Con anacos de nio
 Non reparo
 Con anacos d'o meu interior
 malbarcamente
 catibardamente
 auto-temporizador

BEIXA CHEGAL-O SON

BEIXA chegá-o son
que é son d'ate meu inte
Entebado e morto

Tameroso

Acarifante

Aima jredanta d'o acordón
Prega acougar

leptoso

Boláon-o

Chega canso

destrado

agouante

Axiallase en mta
Beix chegr sa resonancia
e un saço d'a valas
que n'outora perdia

FATALISMO

PRA que os pinos falasen
 unha dor ten o vento
 Quen sabe o que dixeron
 ó cruzar-se c'o morto...!
 Pra que os pinos falasen
 unha dor ten o vento
 Foi pra non voltar mais
 pol-o camiño torto.

As cruces d'os camiños
 teñen remordemento
 Foi-se a pousar un corvo
 n-a cruz d'un camiñante
 As cruces d'os camiños
 teñen remordemento
 Foi-se a pór un mascato
 n-a cruz d'un navegante.
 Hai camiños que van
 e hai camiños que volven
 Agora non vai auga
 n-a canle d'o muiño
 Hai camiños que van
 e hai camiños que volven
 O neno
 está xogando
 c'un mundo pequeniño...

BATALISMO

PRA que os pinos falassem
 unhas dor ten o vento
 Quem sabe o que disseron
 ó cruzar-se c'u morto...
 PRA que os pinos falassem
 unhas dor ten o vento
 Foi pra non voltar mais
 polo camiño torto.

As cruces d'os camiños
 teñen remordemento
 Fóise a ponte en curvo
 e a cruz d'un camilante
 As cruces d'os camiños
 teñen remordemento
 Fóise a péz un mascato
 e a cruz d'un navegante.
 Hai camiños que van
 e hai camiños que voltan
 Agora non sei máis
 na canle d'o mullito
 Hai camiños que van
 e hai camiños que voltan
 O neno
 está xogando
 c'un mundo pedemáño...

NON PODE SER

ANDA... Anda...

As nubes tamén iban
Qué escuro s'iba pondo!

Anda... Anda...

A chover docementes
un agarimo dondo

Anda... Anda...

Sin camiño n-a serra
Enxurradas n-o fondo

Anda... Anda...

A ista cruz desterrada
ven rezar a Estadea

Anda... Anda...

N-a baixada d'o monte
aquilo é unha aldea

Anda... Anda...

N-o serán antrepecho
calade
un can oubea

Anda... Anda...

Ese alento d'as velas
cando chegan ó porto

Anda... Non pode ser!
N-ista aldea esquencida
tamén están tocando a morto.

ANDA... Anda...

As nubes tamén lúan
Que escuro é o fondo!

Anda... Anda...

A chover docemente
un agrino dando

Anda... Anda...

Sin camiño a-a terra
Enxeradas a-o fondo

Anda... Anda...

A esta cruz destorxada
ven lavar a Estrela

Anda... Anda...

N-a baixada d'o monte
agullo é unha sibeira

Anda... Anda...

O VENTO

O VENTO é voz de morto
 n-a noite recolleita
 O vento ven cheo de loito lonxán
 Pol-o camiño torto
 van batendo co-as trebas
 uns pasos estranos
 Si hai luces n-o cruceiro remordente
 rezade pol-o mozo
 que mataron fai tres anos
 Encol d'o monte d'Ourense
 Van-se acendendo estreliñas
 sinxelas e temerosas
 Teño a y-alma valdeira
 Deixa oubear a ise can
 sentimentosidades soedosas
 A hora derradeira
 cando chegue
 virá talmentes como ista
 Quén matóu ó suicida?
 Quén aforcóu o gato simbolista?
 Buscáde-me unha hora que perdín
 Levo a y-alma valdeira
 estrangoadá
 ou descomposta
 O vento ven de volta de botar
 a un afogado na costa.

N.º 1.º
Cada
no.º 1.º

Anda - Anda

Anda - Anda
Anda - Anda

Anda - Anda
Anda - Anda
Anda - Anda

O VENTO é voz de morte
n-a noite trócolla
O vento ven chio de loto fozza
Fol-o camião torto
van batendo co-as trebas
uns paos estranhos
Si hai lucas n-a cruzeta remuante
exalta pol-o mozo
que mairon lai trez luas
ficol d'o monte d'Omanis
Van-se andando enxujigas
kizetas e temozas
Telo e vaira valdeira
Beiza ouber a be can
sentimentalidades sozozas
A hora derelata
cacho chego
vã talmentes como lata
Gato mato d'oubeis
Gato olveco e gato xubolista
Busche-me unha para que gerin
Lavo e y-aira valdeira
estrangada
ou descomposta
O vento ven de volta de botar
a un algado na costa

LIRIDADE INCONCRETA

HEICHE de pór de par
 d'un morto reloxe que teño
 Non sei que hora ficóu a marcar
 dendes non sei canto fai que pendura
 Eisí che quero Eu
 Inconscente de Tí
 máis que canto me diga isa pura
 momentaneidade
 O por qué non-o sei
 Meu amor inconscente
 E'que tampouco conezo de Tí
 meu inconscente amor
 máis que isto que che repetirei:
 Hei-che de pór de par
 d'un reloxe detido que teño
 sin sabel-a hora
 que ficóu a marcar.

LIRIDANE INCONCRETA

HEICHE de por de par
d'un matin telors que t'êto
Nou sei que t'ous l'êto a marcar
d'êto non sei canto lai que pendus
Esi che d'êto Esi
Inconcrete de Ti
mais que canto t'ou d'êto sei pur
momentanêto
O por que non o sei
Nou amor inconcrete
Esi que t'ampoua t'ou de Ti
Nou inconcrete amor
t'ou que t'ou que t'ou t'ou t'ou
Heic de por de par
d'un matin telors que t'êto
Esi che d'êto
que t'ou a marcar

A VIDA...

O MEU amor...!

A Vida

prostituta e suicida

beila n-a noite d'un cabaret

Todo iso m'o contan as horas

Pol-a rúa

entrebada e ispida

O meu amor...!

Onte rachéi un verso

noitámbulo e descamiñado

Anestesia que levo

Todo iso m'o contan as horas

Eu vou sumerso.

Eu vou sumerso.

O meu amor...!

A vida

sin sabel-o Ela

xa vai amándo-me e agarimándo-me

Eu case a compadezo

Todo isto m'o contan as horas

Alá vai unha estrela!

O meu amor...!

A Lúa meteórica

caladamentes

difúnde-se n-o ceo

A fonte virxe d'a praza prateada
é aínda tan sonámbula e metódica.

O meu amor...!
Dispois hei de morrer
A Vida ha vir chorar cabo de min
xa lle perdoaréi

Beila n-o cabaret endiamantado
N-a rúa entrebada
un cantar de borracho a se alonxar

a se perder...

A VIDA...

O meu amor...!
A vida
prostituta e suicida
beila n-o noite d'un cabaret
Todo iso m'o conta as horas
Por a rúa
entrebada e isquida

O meu amor...!
Este tachei un verso
mottándolo e descañando
Ancorista que levo
Todo iso m'o conta as horas
Eu vou sumerso.
Eu vou sumerso.

O meu amor...!
A vida
sin saber o fin
xa vai amándome e agraciándome
Eu case a comparto
Todo iso m'o conta as horas
Alá vai unha estrela.

O meu amor...!
A vida metódica
calabazante
dilatándose n-o ceo

FOULAS

II. FOULAS

Non l'èrez, l'èrez d'no volée
gillou, a' vous parrez amportez

Serrez d'no studez
vintez d'no studez

Rezz d'no studez
vintez d'no studez

O l'ère d'no studez
vintez d'no studez

Rezz d'no studez
vintez d'no studez

Par les fragments de volée
Char de foulas a' vous

A foste vama și a grana pământului
și apă în vântul tău și în vântul tău

O mare vânturi
Dincolo de apă
A Vite în vântul tău și în vântul
și în vântul tău

Buși în vântul tău și în vântul tău
Nu rîu vântului
în vântul tău și în vântul tău

și în vântul tău

II. TOLAR

4
E O U L A S

OS ELLOS mentidos de mugges
patronas e fendas lulas

Meo rãpore notocal d'as velas
antão e vanto parares antipodas

Sarago dos romelos
antipodas d'as nozes anelas

Rede meate d'os limes
escorrelados d'escorrelas

O bel d'a noverstada
bifone a corra e'as nozes panes

Puro a lousa
limar d'o coneil
tempão e noze para scativia

Por los fragmentos de vonta
clon de fousa e poud

A y-alba tísica convalecente
erguéu a testa murcha
cansa xa de tanto morrer
Saéu o vento d'antre os pinares
e en outa voz

(a voz aviolonchelada)

comenzóu a ler
emocionado a ler...

Dispóis
as follas d'o Poema revoando
fóronse afogando

por lagoas e lameiras

E volvéu a chover

a chover

a chover...

MARIÑEIRO D'A RÍA

FOLLEOU n-os vieiros d'o mar
 insospeitados atlas d'estrelas
 e a partitura d'as maregadas
 que a eslora quer desacomparar.

Atracóu outras noites
 ás constelacións artificiaes
 d'as cidades varadas

dibuxadoras d'a sorrisa
 d'os oitavos pecados capitaes.

N-o seu lírico album d'a Ría
 rubran antípodas decoracións
 o seu remo soneante

ás vegadas
 sofre un enxerto de nordecía.
 Trouxo de cada meridián
 uns ouvidos políglotas
 un novo retrado d'o spleen
 e un taravico tatuado n-a man.

N-as tardes deitadas ó sol
 o cachimbo saudoso
 ven a follear o xornadario
 interliñado n-as follas d'o rol.

O serán

vai-nos zugando o sangue
 Hai un ronsel que nos chama
 S.O.S.

A cruz d'os afogados
 n-o con
 ergue o seu crucificado radiograma

RIMA DE NOTTE E DE CIDADÈ ANTIGA

O SILENZIO d'os pedras
entuchadas e podras

Hai uns pasos que pasan
pés que na noite pasan

Pois graças de Deus
li e nós Em nos somos duns

E d'o relaxe das
un cavalo das
(o relaxe d'a torte
que a noite desentran)

maíndo
honda
podras
entuchadas
listas
podras

NO CORRE E L E X Í A A L I A

AS FOLLAS esgazadas
pra non seren xa máis lídas
teñen acenos náufragos
dende o índice sartego
d'as hestorias interrompidas.

Segredos poemas
que escribín ó reverso d'as horas
Elas coleccionáron-os
n-o fuxitivo d'os seus esquemas

Amor
Levo n-as mans o escultor
d'as estatuas n-o vento
O reloxe d'as horas suicidas
O libro d'as lembranzas esquencidas.

E ando a desenterrar
un ronsel
pol-o mar.

3
ALEXIA

AS FOLLAS capaxidas
que non se en xa máis belas
reflexo secos mulleres
dentro a índex surtido
d'as historias interompidas.

Secosas pomas
que escribis ó reviro d'as horas
Elas colacionaron os
no hábito d'os seus espumas

Agor
Lavo nos mans o escultor
d'as estacas n-o vento
O reino d'as horas sueltas
O libro d'as femininas capaxidas.

E ando a desmentar
un furoel
pelo mar.

NO CORRO D'AS VELLAS A LÚA

N-O CORRO d'as vellas a Lúa
 era unha bufarda que viña
 quen sabe de onde...!

O prego d'os cans oubeando
 era unha noite que camiña
 quen sabe por onde...!

Alalá d'a meia noite!
 non haberá quen che cante
 nin quen ch'escoite...

NO CORRO D'AS VELLAS A L'OA

NO CORRO D'AS VELLAS A L'OA
em unha balada que vós
quen sabe de onde...

O prego d'os cans oubendo
em unha noite que camina
quen sabe por onde...

Aínda d'a mala noite!
non habereis quen che cante
nin quen ch'escoite...

CANCIÓNS DE NENOS

XA NON sei cantar cancións de nenos
—Cantan os nenos n-a eira
os seus poemas pequenos—

Vicente d'o dente...

Miñoto calzudo...

Manolo carolo...

Os meus vellos vinte anos
veñen de volta de ningures
queren dormir outra volta n-o colo.
Xa non sei cantar cancións de nenos
E n-os sete versos d'o poema
atopéi-me sete corazóns de menos.
Eu fun crismando os poemas meus
c'o retorno d'as vosas cancións
—Porque as horas xa nunca se destecen—
Retornade
meus perdidos corazóns!
—Porque as cancións d'os nenos
nunca envellecen—

CANCIÓN DE NIÑOS

JA NUN se canta canción de niños
—Cantan e niños os rios
—os seus poemas proucos—

Vivem d'o deante
Mito do futuro
Mito do mundo

Os seus vello vinte anos
vallen de velle de ninfas
quasi durmindo entre velle e o novo
Ja non se canta canción de niños
E a os seus vello d'o poema
atónicamente este corazón de niños
Eu fan creando os poemas seus
e o tempo d'os seus cancións
—Porque os niños os niños se despois—
Retornado
meus perdidos corazóns
—Porque os niños d'os niños
nunca envelhecer—

III. DE CATRO A CATRO

III. DE CATRO A CATRO

INTENCIÓN S

ENCHEREMOL-AS velas
 c'a luz náfraga d'a madrugada
 Pendurando en dous puntos cardinaes
 a randeeira esguía
 d'o pailebote branco

C'as súas mans loiras
 acenan mil adeuses as estrelas

Inventaremos frustradas descubertas
 a barlovento d'os horizontes
 pra acelerar os abolidos corazóns
 d'os nosos veleiros defraudados

Haluaremos pol-o chicote
 d'un meridián innumerado
 N-a illa anónima
 de cada singladura
 esculcaremos o remorso d'a cidade
 Ela noitámbula desfollará
 como unha margarida prostibularia
 a Rosa d'os Ventos d'o noso corazón

Encadearemos adeuses d'escuma
 pra total-as prayas perdidas
 Xuntaremos cuadernos en branco
 d'a novela errante d'o vento

Pescaremos n-a rede d'os atlas
ronseles de Simbad

E cazaremol-a vela
sobre o torso rebelde d'as tormentas
pra trincar a escota d'unha ilusión

OS COBADOS N-O BARANDAL

ATOPAMOS esta madrugada
 n-a gayola d'o Mar
 unha illa perdida (1)

Armaremos de novo a gayola
 Vai sair o Sol
 improvisado e desourentado

Xa temos tantas estrelas
 e tantas luas sumisas
 que non caben n-o barco nin na noite

Xuntaremos paxaros sin xeografía
 pra xogar c'as distancias
 d'as súas áas amplexadoras

E os adeuses d'as nubes
 mudos e irremediabes

E armaremos unha rede de ronseles
 pra recobrar as saudades
 c'o seu viaxe feito
 pol-os oucéanos d'o noso corazón.

(1) O mar adentro é unha illa d'auga
 rodeada de ceo por todas partes.

... e a vida é
... de...

... e a vida é
... de...

2

OS GONADOS N.º BARANDA.

ATOPAMOS este madriçã
na gavala d'o Alca
sua lã perida (?)

Amarramos de novo a gavala
Vã com o Sol
impertinente e descurvando

Na terra tanta estalã
e tanta luz sempre
que non capta n-o fundo da noite

Numarinos paratos sin teogralã
per xogar e as distancias
d'as suas ras amplexadoras

E os abozos d'as nubes
modos e tremedilhã

E arrastamos nãis velã de tonzeis
pra receber as sandalãs
d'o seu vãis feito
pol-as oucãnas d'o novo carãon.

(1) O meu intento é nãis lã d'ouçã
regalã de coo por toda a parte.

S Ó S

FOMOS ficando sós
o Mar o barco e mais nós

Roubaron-nos o Sol
O paquebote esmaltado
que cosía con liñas de fume
áxiles cadros sin marco

Roubaron-nos o vento
Aquel veleiro que se evadeu
pol-a corda floxa d'o horizonte

Este oucéano desatracóu d'as costas
e os ventos d'a Roseta
ourentaron-se ao esquenzo

As nosas soedades
veñen de tan lonxe
como as horas d'o reloxe
Pero tamén sabemos a maniobra
d'os navíos que fondean
a sotavento d'unha singladura

N-o cuadrante estantío d'as estrelas
ficou parada esta hora:
O cadavre d'o Mar
fixo d'o barco un cadaleito

Fume de pipa Saudade
Noite Silenzo Frio
E ficamos nós sós
Sin o Mar e sin barco
nós.

S O S

FOMOS ficando sós
o Mar e barco e mar sós

Randamos o Sól
O pequeno estendido
que coiza con lías de fumo
d'ales cabos sin mar

Randamos o vento
Aquel vento que se estende
por a corda liza d'a horizonta

Faz o vento d'estremo d'as costas
e os ventos d'a Noite
d'atraso no espanto
As noas soadas
vento de tan forte
como as horas d'o reloxo
Pero tanta sabura a mandibla
d'os navos que fondean
a soamento d'anda singhura

N-o cadente estante d'as estrelas
faca parala esta hora:
O cabazo d'o Mar
fizo d'o barco un cadente

...AO AFOGADO

XA CHE levaran os ollos
relingadores de lonxanías
e pescadores de profundidades

Xa che levaran a voz
asolagada n-a furna xiróvaga
por onde escoan as tempestades

Xa che levaran os azos
enmallados n-a rede sonora
d'os cordaxes ereutos

O vento aínda escovaba
c'as poutas d'escuma
n-a xerfa
mais cadaleitos

Ibas xuntando soedades
Por un burato d'o Mar
chopaches un día a buscar-te

A noiva goleta
enloitada de branco
que cose roitas esquencidas
acena n-o vento as suas velas
como ese pano d'as despedidas

Alguns dos seus trabalhos
são conhecidos e outros
são menos conhecidos
e outros ainda são
desconhecidos.

...AO ALEGADO

XA CHE levam os olhos
relinchando de longanias
e pescadores de profundidades

XA che levam a voz
escolhida n-a lura xirvaga
por onde escora as tempestades

XA che levam os axos
cunhados n-a rede sonora
dos coraxes cuntos

O vento ainda escolhe
c'as poutas d'escuma
n-a xuta
mas cadaltes

lhas xuntando sochadas
por un punto d'o mar
chopadas nu dia a bucares

A noiva goleta
escolhada de branco
que cose folias espumadas
acena n-o vento as suas velas
como cas pane d'as despedidas

RECALADA

ATOPAREMOS n-o peirán
as follas evadidas
d'o almanaque d'os nosos soños

As novas ruas de sempre
eishibirán o escaparate
d'as mesmas noivas inéditas

Fumaremos n-as pipas despeitivas
total-as transeuntes
hostilidades mudas

O vaso desbicado n-outro porto
remataremol-o eiquí n-o mesmo bar
cabo do mariñeiro desconecido
que nos repite a mesma
ubicua sorriso loira

N-os burdeles xa saben
que a nosa moeda
ten o anverso de ouro
e o reverso sentimental

Os ecos imprevistos
d'o noso cantar sonámbulo
apagarán os focos d'a madrugada

Mañán despertaremos
n-a ausencia d'esta xornada
Esquivou-se unha folla
d'o diario efusivo

Eramol-os espeutadores
n-a prestidixitación
d'unha hora artificial.

RRCAIABA

ATOPAREMOS n-o peirán
as follas veadas
d'o almanaque d'os meses soños

As noxas tras de sempre
esquivan o escapante
d'as mesmas noxas meditas

Eramos n-as pipas despetivas
todas as mesmas
posibilidades nulas

O vaso desdicado a outro porto
remata n'el e cede n-o mesmo bar
cabe de marxeiro desconhecido
que nos repite a mesma
alguen sorrixe logo

Nos burdeles as sabas
que a nosa moeda
ten o autro de ouro
e o mesmo sentimental

Os ecos imprevistos
d'o noso cantar sempre
aparecen os locos d'a marxeira

NAVY BAR

ESTE bar ten balances
e tamén está listo
pra se facer á vela

Encheron-nos o vaso
con toda a auga d'o Mar
pra compor un cock-tail de horizontes

Pendurados d'as horas
atlas xeográfico d'esperantos
están sin tradución
E tateyan as pipas
c'o ademán políglota d'as bandeiras

Ese cantar improvisado
é o mesmo
que xa se improvisou n-algures

Quen chegou avisando-nos
d'esa cita nocturna que temos
c'o vento ao N.E.
n-a encrucillada d'as estrelas apagadas?

Eiquí bebe de incónito
o Mariñeiro Desconecido
—sin xeografía nin literatura—

A noite dos naufraxios
c'o seu brazo salvavidas
aferrará con nosco unha vela de chubascos

O vaso derradeiro
estaba cheo de despedidas

Pol-as ruas dispersas
ibamo-nos fechando
cada un dentro da súa alta-mar

N-o repouso d'algún vaso
total-as noites naufraga o Bar.

ESTE bar con balance
e tamén con lista
que se facer á vela

Enchamados o vaso
con toda a súa d'o Mar
para comportar un cocktail de horizontes

Levados d'as horas
estas xogadas d'esperanza
están sin redución
E tacean as pipas
d'o abismo poligono d'as bandexas

Estas cantas improvisadas
d'o mar
que se se improvisan d'alguns

Quei chego estendendo nos
d'ese día noturno que tenos
c'o vento ao N.E.
na encachibada d'as estrelas apagadas

Esquece de incógnita
o mundo desconhecido
—sin xogadas sin horizontes—

LIED ONHE WORTE

ABOYA un esbarar de marusías
 tentando os ceos sin atopar a Lua
 Pero a Lua esta noite
 desertou d'os almanaques
 Murcha antre duas follas
 —violedas pensamentos—
 d'o manual póstumo
 —outono madrigaes—
 que versifiquei eu

Mansas vagas unánimes
 reorgaizan-se detrás d'o vento
 Cando pase a rafega derredeira
 dirá-nos adeus
 c'o pano branco d'o gaf-tope
 Alude a un fracaso
 de follas amarelas
 e renova-se a sorriso d'os mastros
 sempre c'as ponlas novas e xoviaes

Noiva miña
 vestida de lua
 que romantizas
 ¡tan cursi!
 pol-o xardín

Sentei-me a proa
 fumando a miña pipa
 Pero outra noite pensarei en tí.

S. O. S.

TODOS presentiamos que a noite
preparaba algún sofisma

E o faro estraviado
daba o S-O-S
n-o morse

—clave Orión—
d'as estrelas

Eses brazos abertos d'a vela
son os mesmos d'o vento
que se despreguizou
N-a man d'o Mar esquencidizo
os loceiros peteiran a bicada
A estrela d'os cabarets
c'un cigarro n-os beizos
pide lume aos catro puntos cardinaes
Pol-a Galaxia chea de seixos
un astro vello vai c'o seu farol

Que dan os almanaques
pra esta meia-noite?
Pero aínda non sabemos
de que banda vai chegar a meia-noite
E o faro estraviado
vai esgotar o seu stock de S-O-S.

TODOS presentamos que a nobis
propriedade signi volens
E o lato estavado
lato o 2.02
no more
—que lator—
h'as estelas

Estas duas aboras d'a vels
são os muros d'o vanto
que se despregaram
N'a man d'o Mar sagradissimo
os locos prouca a lenda
A estrala d'os calares
e' un signu p'os bairros
p'os lator dos quatro cordões
P'os Galaxias chas do seior
un tanto vello vai c'o seu lator

Que dia os almanacos
p'os esta mais nobis
P'os ainda non sabem
de que banda vai chegar a ressonante
E o lato estavado
vai espelar o seu stoch de 2.02

AO REVERSO D'A NOITE

LOCEIROS degolados
desangran-se de ouro n-o Mar

De par de nós
a Lua
fai ronseles infecundos

Mentras sonea a mareta
vai folleando n-o libro d'as velas

Irredientos velamios eshaustos
resiñados a pendurar d'a cruz

Estrelas inconscientes
mecanizan o ouseso tic-tac

A auga toda d'os oucéanos
ensumeu-se n-unha bágoa

E o pano branco d'o novo día
enxugará os ollos d'o ceo.

AO REVERSO D'A NOITE

LOCUTORS desolados
desamparados de cura n-o mais

De par de nós
a Luz
as poucas infâncias

Muitas são as murtas
vai folhando nos lírios das salas

Irresistíveis voltas e giros
resistidos a pendurar d'a cruz

Enxergas incôgnitas
murmuram o nosso nome

A noite toda d'os sonhos
carnavales de uma página

E o pão branco d'os sonhos
enxergas os olhos d'os

10

A D E U S

ANTRE a calima

traspondo o meu ollar

esquivou-se o velamio

Deixou-nos a badía

chea d'a súa ausencia

e a mañán sin perspeitiva

Agora en terra

arredado de min mesmo

por un oucéano de singladuras

o vento d'a Ría

vai virando a folla de cada emoción

—O Sol indiferente

Sirena augardentosa d'os vapores

Un retrayo de fume

n-o rompeolas d'a paisaxe

Os engranaxes d'a grua

esmoen a mañán morna—

Debaixo d'os meus pasos

xurde o ronsel d'a Vila natal

Ela c'os brazos cheos de sono

teima salvar-me d'un naufraxio antigo

E os meus ouvidos incautos

queren dormir n-o colo
d'as cantigas vellas
Eu cacheaba todol-os segredos
d'as miñas mans valdeiras
por que algo foi que se me perdeu n-o Mar

...alguén que chora dentro de min
por aquel outro eu
que se vai n-o veleiro

pra sempre
coma un morto
c'o peso eterno de todol-os adeuses.

IV. SEMPRE E MAIS DISPOIS

JULI nos nos similes
 manceiras vivimo
 Eito que dei
 Felix manceiras
 a manceira
 a voz d'os carreiros
 vai andando:
 El boi
 Algo d'os estradas
 o manceira
 um algo de nos perto nos bois
 Algo d'os palheiros
 ganhar os seus
 Sempre e mais dispois

II

ROMARE! Santa Romare
 d'os manceiras
 Nos manceiras um de
 os manceiras
 a manceira
 que nos são d'os Santa
 são d'os Santa Romare

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

IV. SEMPRE E MAIS DISPOIS

I

LIMIAR

I

...QUE non nos abandoa
namentras vivimos
Pero que doi.
Pol-a corredeira
a tombos
a voz d'o carreteiro
vai soneando:
Ei boi...!
Algo d'as estrelas
ó escintilear
ten algo de seu posto n-os bois.
Algo d'as palabras
grábbase n-o vento.
Sempre e máis dispóis.

II

ROMAXE! Santa Romaxe
d'os miragres pagáns

Nós chegamos un día
en pelerinaxe
a unha romaría
que non será d'o Santo
será d'a Santa Romaxe.

LIMAR

I

...QUE non nos abandona
tantumvis vivimus
Pato que dol.
Pato corstetio
a tombo
a vox d'o carstetio
vel roncando
El dol...
Algo d'ns estretas
d' exaltation
ten algo de seu peso n-oz dol.
Algo d'ns paburas
estras n-o vanto
Sempre e mais dispois

II

ROMAKEI Santa Romana
d'ns miragos pagans
Nos cheganos on dia
en pedonaxe
a nosa roncada
que non s'at d'o Santo
s'at d'a Santa Romana

2

I

- f) **CHOVE N-A CIDADE**
Chove de noite n-a Cidade
Chove de noite n-a Cidade vella

N-a Cidade vella torta e sombrisa
chove unha donda
cadea d'eternidade.

Pra que os canos choren
por Sempre e máis Dispóis
chove n-a Cidade.

II

- CHOVE N-A ALDEA**
Chove ó serán n-a Aldea
Chove ó serán n-a Aldea vella

N-a Alea vella doida e esquencida
chove unha donda
eterna cadea.

Pra que as ponlas d'os árbores choren
por Sempre e máis Dispóis
chove n-a Aldea.

3

I

II CHOVE N-A CIDADE

Chove de noite n-a Cidade

Chove de noite n-a Cidade vella

N-a Cidade vella torto e sombria

chove tutta d'outra

casca d'acumbado.

Prá que os canos chozem

por sempre e mais Diabos

chove n-a Cidade

II

CHOVE N-A ALDEA

Chove ó scain n-a Aldea

Chove ó scain n-a Aldea vella

N-a Aldea vella doída e escurada

chove tutta d'outra

casca d'outra.

Prá que as pontas d'os riberes chozem

por sempre e mais Diabos

chove n-a Aldea.

VILADOMAR

V. VILADOMAR

Mallius redendus e lincos
Vano frazil d'os cas
Sol luan d'a arrel isido

Longo vela n'a choita
c'os pous n'a vlla vela
d'uma anglaterra n'inda

Borçuas d'a nilla
ende bus a Nordeste
c'os vela qua rilar

Desolzet os restigos
a chinnada d'os derroutos
A barlovento d'os barloventes
acum os rous baidagos

Pero s'os se embarcamos n'os cas
e ma parader n'os brancos
cruzamos os adus cos baidos estigos
Nos baidos arborados os cas
a hora dos derroutos

В. ВЛАДОВА

1

VILADOMAR

VILA vella d'o Mar
edificada n-a nosa emoción

Mañáns redondas e limpas
Vento fráxil d'os cais
Sol levián d'o areal ispido

Longa vela d'a choiva
c'un xesto n-a vila toda
d'unha singladura infinda

Boca-ruas d'a noite
onde busca o Nordeste
outra vela que rifar

Devolven os retrayos
a chamada d'os derroteiros
A barlovento d'os horizontes
acenan os ceos náufragos

Pero nós xa embarcamos n-un cantar
e nas pausadas noites brancas
cruzamos un adeus con tódal-as estrelas
N-os beizos acobardóu-se-nos
a hora das despedidas

Largóu a Ría cotián o seu relanzo
pra enmallar ao serán
o lance sumiso de dornas e gavotas
E tamén un poema
que será o estremadán

VILADOMAR

VILA Vella do Mar
abillada a nos emoción

Mañans recordas e longos
Vamp' fozal d'os cas
Sol fozan d'o azul rápido

Larga vela d'a choiva
c'um xesto n'a vlla foiz
d'ũa singeladais infanz

Bocoras d'a noite
onde puzo o fozante
outro vela por elar

Davon os ruzos
a chama d'os d'ozos
A fozante d'os fozantes
roman os oval n'uzos

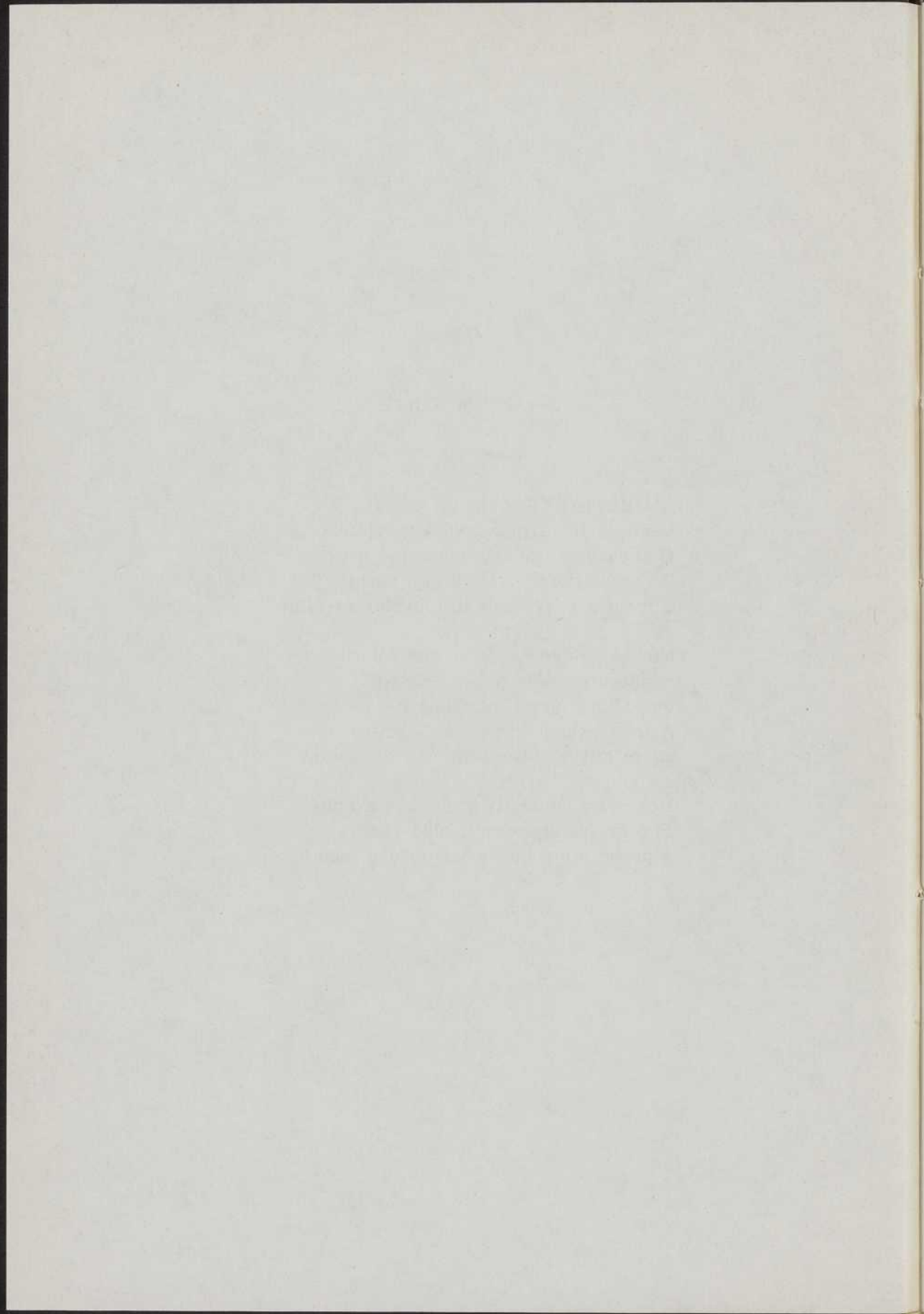
P'os n'os a estanzas n'os cantar
e nas puzadas n'os puzos
romanos un adun con fozas estozas
N'os fozos acobardozos
a foz das d'ozas

CANTAR D'A NOITE

A MEIA-NOITE anda de ruada
Dende a fenestra escoitan as estrelas
O silencio vai só c'as mans n-o peto
Despreguizóu-se o farol que dormía
e estirou o pescozo pra mellor escoitar

Nin hai ninguén? As mozas d'a riveira
bandexaron c'os peixes esa voz
que aboya agora ingrávida n-o ar
A trinta singladuras mar adentro
eu xa ouvín outra noite esa voz cantar

Hoxe non cantas tí que canta a noite
E romperá a chorar n-alba xiada
a probe noite que n-hai quen a escoite.

INDELEBEL

TAMÉN esta hora
chegóu a mirar-se n-o espello d'o Mar
Por eso eu estou vendo
—aínda era neno...—
a miña fasquía verde e salgada
arrancada pol-o vento d'os naufraxios

Son ollos que pintan
un novo paisaxe
e os ouvidos que inventan
unha nova voz

Eu sempre equidistante
de tantas vidas que levo agardando
que o Mar me devolva
algo que rebule n-as miñas veas

Por eso o meu corazón
coma un paxaro n-a man
latexa o mesmo pulso
baixo a pauta que o retrayo
reitera n-a mallante

INDEX

TAMEN estabon
 ligada a un mundo no espello do Mar
 Por eso en estas terras
 —onde os muros—
 a vida facida vive a xilgada
 arredada polo vento das palabras

San xosé que pintan
 un novo paisaxe
 e os estudos que inventan
 unha nova voz

En sempre equidistante
 de todas as cousas que levo guardadas
 non a estar me deixara
 algo que teñese a miña vida

Por eso o meu corazón
 canta un poema de amor
 baixo a mesma luz
 baixo a parte que o destino
 estivo me deixando

XUICIO FINAL

SON as seis d'o serán
n-o reloxe tardío d'o Outono
O torgo d'a buguina
—tomóu d'as nubes esa opacidade
e o centro d'as cousas
asúme-se ao redor—
vai chamando á presenza
—escolma da saudades
remorsos pesadelos—
os cadavres sin rumbo
d'os mariñeiros afogados
E alá n-o Mar sin fin
eu estou axionllado tamén.

4

XIJCIO FINAL

NOV na zis d'o sartin
no rizar lardo d'o Otonon
O nugo d'a baguna
—tonon d'as ruder sas apacibade
e o cinto d'as cosas
—sime no vedor—
vil chamando a pisenas
—escritas de acadades
—transes pesadine—
is cadaver sin rando
d'as maridare alogados
E ala n-o star sin lin
en este extollado tamin

CHAMADA

O VENTO que arrevoa os meus cabelos
Alá vai un pensamento
que alguén

—o vento?

nos ven a levar

O traxe de sombras que nos fai a noite
—Qués vir con nosco ao mar?

Hai melfas

—Cándo foi melfa o meu corazón?

Esta alba d'o Mar
que atafega os naufraxos

Hai melfas

O noso corazón

—este Marconi—

a escoitar.

CHAMADA

O VENTO que bate nos teus cabelos
Alé vai no pensamento

que agita

—o vento?

nos ven a levar

O traze de embora que nos fás a noite

—Quez vir con nosco ao mar?

Has mallas

—Cando foi malla o meu coração?

Esta alba é o Mar

que bate nos naufraxos

Has mallas

O noso corazón

—este coração—

a escollar

ELIXIA AO CAPITAN ROALD AMUNDSEN
QUE SE PERDEN NO POLO NORTE

VI. POEMAS SOLTOS

Walt Whitman

Ninguém pôde atropar entre a neve
sem deixar marcas
que se lhe perdiam ao alento
E as barbas
desconhecem a sociedade
Não remédio
Da dorrida e calça de vento
foam e da espuma
e o sol apagado
Ninguém vos poderá distinguir a
sem ruer sobre os pés d'a neve
como um jacaré morto
Oh Capitão! Meu capitão!

VI. POEMAS SOLTOS

ELIXA AO CAPITAN ROALD AMUNDSEN
QUE SE PERDEU NO POLO NORTE

Oh capitão, My captain!
Walt Whitman

Ninguém pôde ir por entre a neve
sem deixar marcas
que se lhe perdura no silício
E as lembranças
cedem
descobrimos a verdade
No mundo
d'a natureza sempre de novo
lois e leis espumas
e o Sol apagado
Ninguém vos poderá destruir se
vós não mordeis nos pés d'a neve
como um pássaro novo
Oh Capitão! Meu capitão!

MIRAGRE

DESPEDIDA sin verbas
 Despedidas sin verbas
 onde os cais fican asolagados
 Adeus mudo que n-o ar
 prolonga o fume d'os vapores
 Xa chego a non ouvir
 o socabado torgo d'un barco
 de tan lonxe que os ollos
 se me foron a soñar

Cada cousa perdeu o seu presente
 pra ser só ese algo
 que ten d'a miña volta
 Por eso dentro d'esta despedida
 eu poño un beixo n-o mañán e n-os teus ollos.

MIRAGE

DESPEDIDA sin verbas
Despedida sin verbas
onde os cois lian mesgajos
Ademais mudo que non se
prolonga o lume d'os vapores
Xa chega a non ouvir
o tocado longo d'un barco
de tan luzes que os ollos
se me faren a soñar

Cada cousa perdou a súa presenza
que sei ad que algo
que ten d'a miña volta
Por que diante d'esta despedida
en poño un beiro e o mundo e des tres ollos.

INDICE

Páxina

LIMIAR	7
ESCOLMA	15

I. CON ANACOS D'O MEU INTERIOR

1. CON ANACOS D'O MEU INTERIOR	19
2. DEIXA CHEGAL-O SON	21
3. FATALISMO	23
4. NON PODE SER	25
5. O VENTO	27
6. LIRIDADE INCONCRETA	29
7. A VIDA	31

II. FOULAS

1. FOULAS	35
2. O POEMA NOITURNO DA CHOIVA	37
3. MARIÑEIRO D'A RÍA	39
4. RIMA DE NOITE E DE CIDADE ANTIGA	41
5. ELEXÍA	43
6. NO CORRO D'AS VELLAS A LÚA	45
7. CANCIÓNS DE NENOS	47

III. DE CATRO A CATRO

1. INTENCIÓNS	51
2. OS COBADOS N-O BARANDAL	53
3. SÓS	55
4. ...AO AFOGADO	57
5. RECALADA	59
6. NAVY BAR	61
7. LIED ONHE WORTE	63
8. S. O. S.	65
9. AO REVERSO D'A NOITE	67
10. ADEUS	69

IV. SEMPRE E MAIS DISPOIS

1. LIMIAR	73
2.	75

V. VILADOMAR

1. VILADOMAR	79
2. CANTAR D'A NOITE	81
3. INDELEBEL	83
4. XUICIO FINAL	85
5. CHAMADA	87

VI. POEMAS SOLTOS

1. ELEXÍA AO CAPITÁN ROALD AMUDSEN QUE SE PERDEU NO POLO NORTE	91
2. MIRAGRE	93

Esta publicación foi xenerosamente
axudada polo ilustre Concello de
Rianxo

CONTENTS

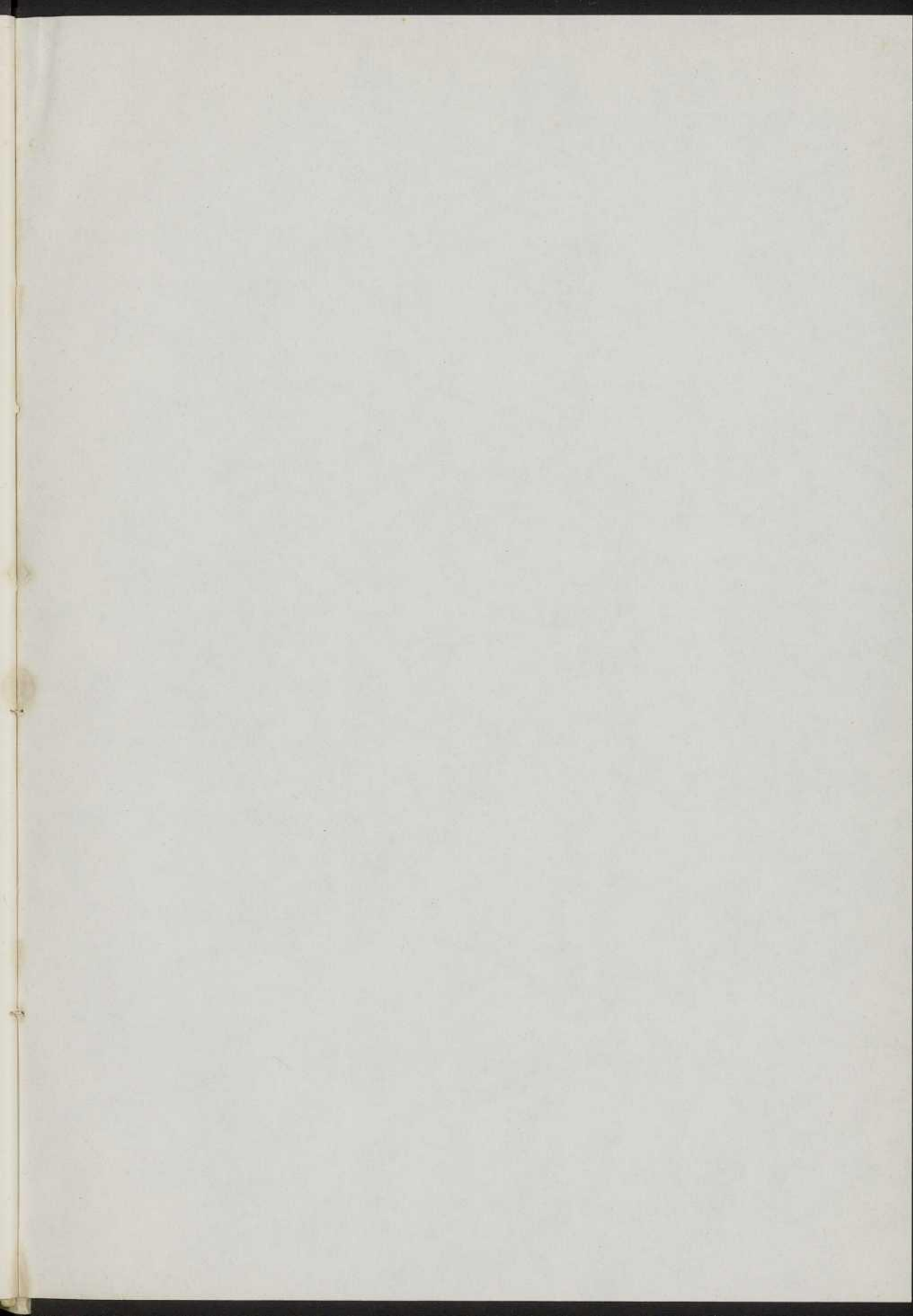
1	Introduction	1
2	Chapter I	10

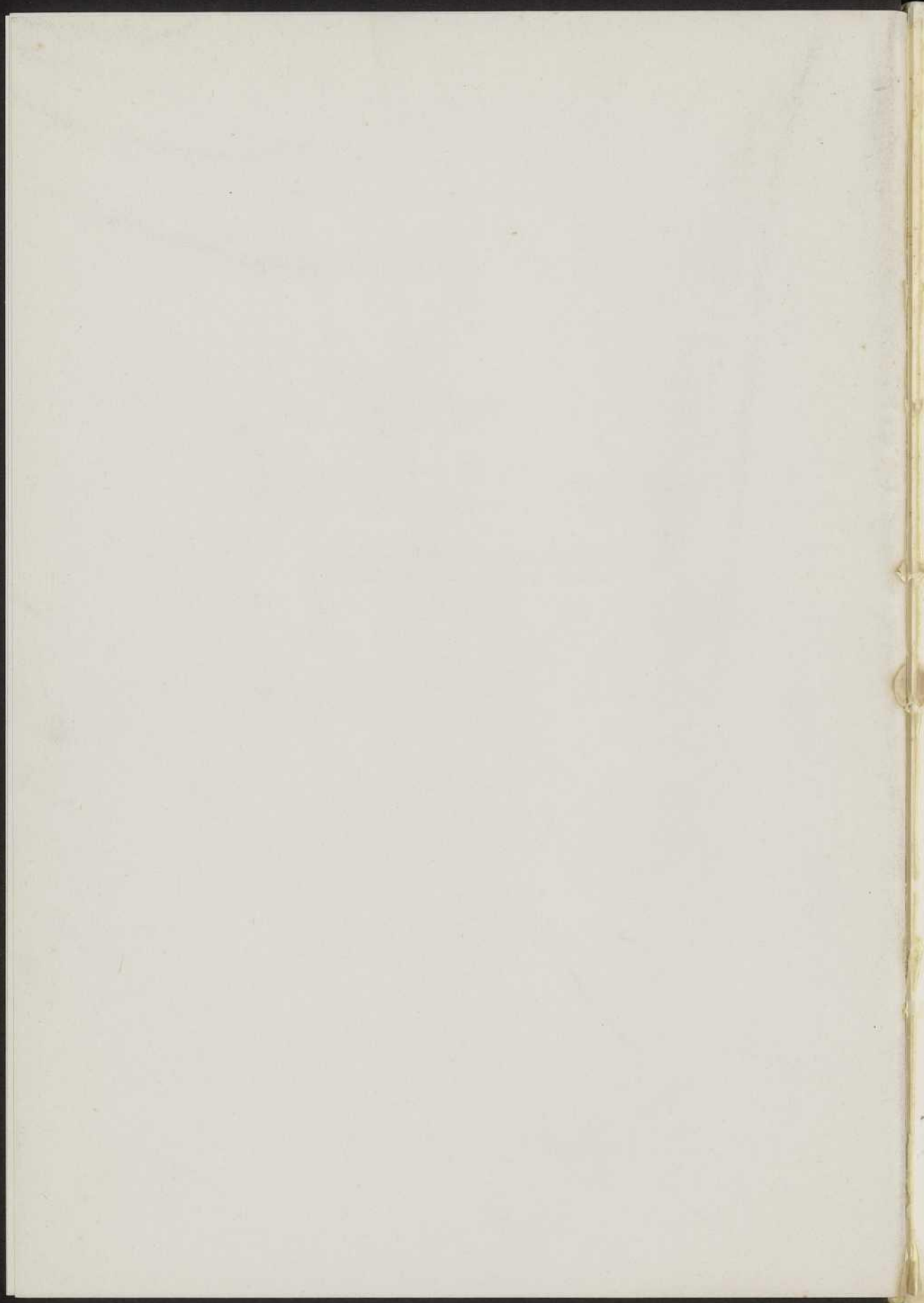
PART II

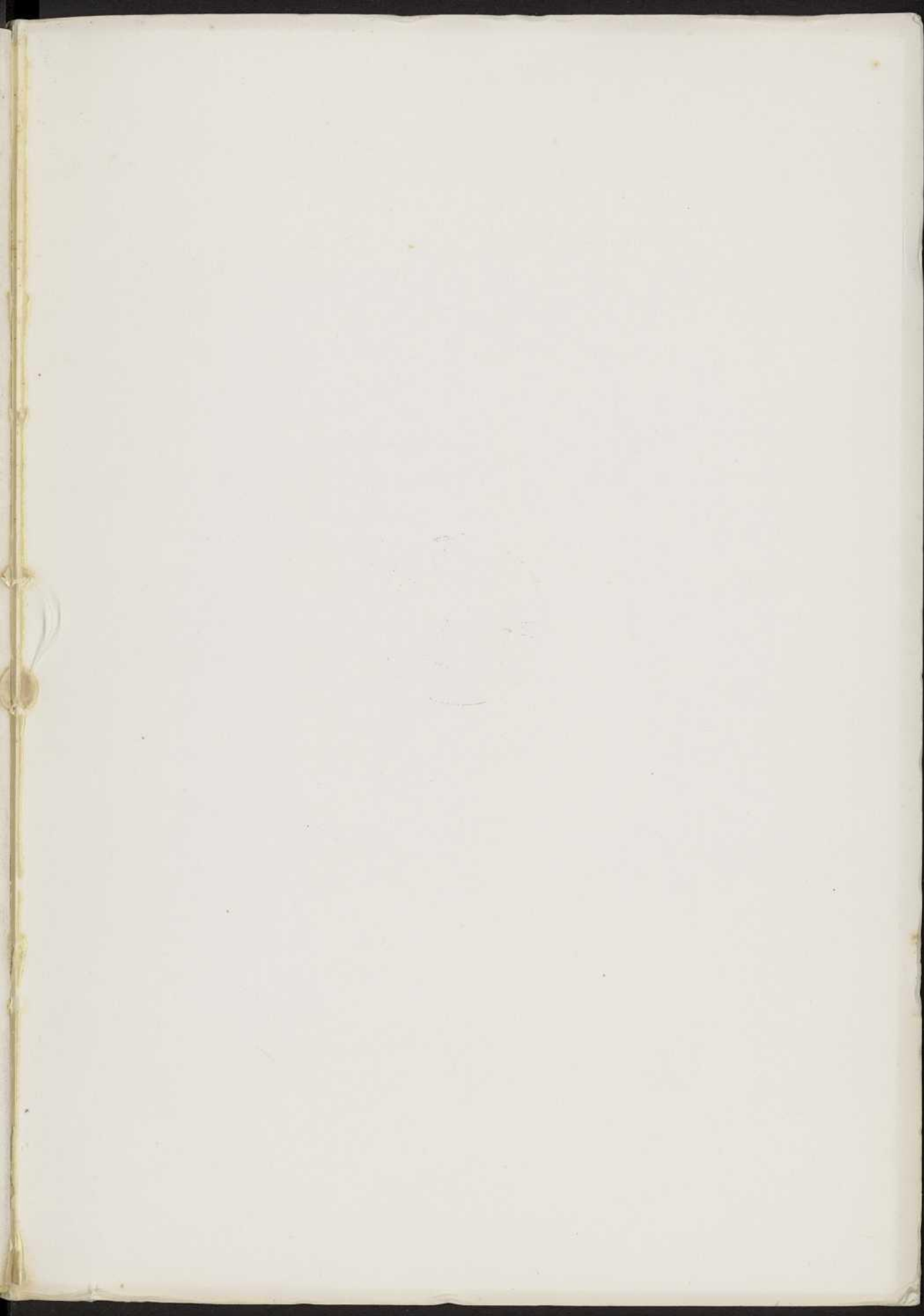
1	Chapter II	15
2	Chapter III	25
3	Chapter IV	35
4	Chapter V	45
5	Chapter VI	55

PART III

1	Chapter VII	65
2	Chapter VIII	75
3	Chapter IX	85
4	Chapter X	95
5	Chapter XI	105

REAL

A

30

ACA
GALE
CORL

LIBRARY